

πρέπει να σέβωμαι τὰ χέρια σου . . . τίμια καὶ δουλεύουν πολὺ . . . ναί . . . θά σε ἀγαπῶ, Φωτεινή. — . . . Δόσε με τώρα τὴν ἀσχημη κάλτσα . . . θὰ τὴ βράβω . . . Ὁχι, ὄχι . . . ἐγὼ δὲν θέλω καλλιτέχνις . . . καθὼς λέγουν . . . θὰ παίζω φλάουτο . . . ἴσως δὲν θέλω . . . θὰ μ' ἀφήσης, Φωτεινή, . . . Ὑστερα ἴσως τὴ δουλεῖα . . . ναί . . . ; Περαιτέρω δὲν ἠκούσθησαν ἄλλοι λόγοι, ἀλλὰ τὰ καιόμενα χεῖλη ἀπαύστως ἐκινουῦντο χωρὶς νὰ ἐκπέμψωσιν ἑναρθρὸν τινα λέξιν.

— Ἰωσηφίνα μου! Ἰωσηφίνα, μείνε σὺ κοντά μου, . . . μείνε μαζὶ μου! ἀνεφώνει στενάζων ὁ Χόννιφ. — Ἰατρέ, σώσε μου τὸ τέκνον μου! ἐκραύγαζεν ἀπελπιστικῶς.

— Τὸ ἀπευκατόν προσεκήθη εἶτε ὑπὸ ὑπερβολικῆς ψυχικῆς ταραχῆς, εἶτε ὑπὸ μεγάλης σωματικῆς κοπώσεως, ἀπεκρίθη ἐν συγκινήσει ὁ ἰατρός.

— Ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ, κύριε κόμη, προσεβλήθη ὑπὸ παραλύσεως καὶ — δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

— Ἄκουσε, κτυποῦνε τὰ κουδουνάκια ἴσως ταμποурίνι! ἐφώνησεν ἡδη ἡ Ἰωσηφίνα, κτυποῦνε μέσα ἴσως χῶμα . . . ἡ μητέρα σηκώνεται. ὦ, ἐγὼ τὴν ἤξερα ποῦ θὰ μ' ἀκούσῃ. Μητέρα μου! Οἱ βραχιόνες τῆς ὑψώθησαν ὡς εἰ θέλοντες νὰ περιπτύξωσι τὴν μητέρα καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀλολύζοντος ἀνδρός, ὅστις ἀναίσθητος σχεδὸν ἐκ τοῦ ἄλλου σχεδὸν εἶχε καλύψει αὐτὴν διὰ τοῦ σώματός του.

— Ἰωσηφίνα, ἐκραύγαζεν, Ἰωσηφίνα!

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἠνοιχθήσαν βραδέως.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις, Ἰωσηφίνα μου;

Ἰωσηφίνα μετὰ μείδιον συνέστελε τὸ ὄχρον στόμα τῆς. — Ἐσὺ εἶσαι . . . πατέρα . . . δὲν σε βλέπω . . . εἶνε τόσο σκοτεινὰ . . . ἀμὰ ξέρω τὴ φωνὴ σου . . . Πάρε με, πατέρα, . . . ἴσως πρῶτα . . . ἴσως ἀγκαλιά σου, ἐπιθύρῃσιν τὰ ἤδη ἀποψυχραίνόμενα χεῖλη.

Ἰωσηφίνα τὸ τέκνον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ περιπάτησε κλονιζόμενος τῆδε κάκεισε εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἄχ . . . τί καλά εἶνε ἔσθη . . . καλὴ νύχτα, πατέρα, καλὴ νύχτα.

Ἰωσηφίνα ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν εἶχε παύσει. Τότε ἀφῆκε τὴν χεῖρα καὶ ἔφερε τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν κλίνην. Ὁ κόμης ἤρπασε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ, κλειόντος ἤδη ἡρέμως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεκρῆς κόρης, καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Τὸ παιδί, ἰατρέ . . . ;

— Εἶνε τώρα πλησίον τῆς μητρός του, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἄφρονος κατέπεσεν ὁ κόμης Χόννιφ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ τὸ πτώμα τοῦ τέκνου του . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν ζωηρὰ χειροκροτήματα διὰ τὸν Θεόφιλον, ὅστις μετὰ τοῦ Πιερρότου εἶχε παραστήσει κωμικὸν τι γύμνασμα.

(κατὰ τὸ γερμανικόν).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Ὅτε ἐξεργάγη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις αἱ γερμανικαὶ κυβερνήσεις τῶν παραρρητίων Χωρῶν ἐξέδωκαν διατάγματα, δι' ὧν ἀπηγορεύετο πᾶσα πολιτικὴ συζήτησις ἢ διάλεξις ἐν τοῖς καφενεῖοις καὶ ξενοδοχείοις. Ἐν τούτοις οἱ θαμῶνες ἐνὸς ἐξ αὐτῶν λησιμονοῦντες τὴν ἀπαγορευσιν συνήψαν ζωηρὰν πολιτικὴν ὁμιλίαν, ὅτε ὁ ξενοδόχος πησιάσας τοὺς ἀνέμνησε τὴν διαταγὴν.

— Πῶς; εἶπον ὀργίως ἐκεῖνοι, δὲν πρέπει λοιπὸν καὶ νὰ ὁμιλῶμεν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, ἀλλὰ μόνον νὰ τρώγητε καὶ νὰ πίνητε.

— Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ ζῶα; — Διὰ τῆς πληρωμῆς, κύριοι, διὰ τῆς πληρωμῆς!

— Ὁ διάσημος ἄγγλος ἱστορικὸς Μακώλεϋ ἐξυρίζετο μόνος του.

Ἡμέραν τινὰ ἐπλήγωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ τὸν κουρέα. Ἄφ' οὗ οὗτος ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του, τὸν ἠρώτησεν ὁ Μακώλεϋ πόσα τῶν ὀφείλει. Ὁ κουρέας ἀπήντησεν, ὅσα λαμβάνει, κύριε, τὸ ἄτομον, τὸ ὅποῖον συνήθως σῆς ξυρίζει. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ ἱστορικὸς, σταθῆτε νὰ κάμω ἀνά μίαν ἐγκοπήν ἐφ' ἐκάστης παρεΐας σας.

Ἐὐφυῆς κρίσις. Αὐδοβίκος ὁ ΙΔ' ἐστιχουργεῖ πολλὰκις ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ εἶχε χαλκεύσει πάλιν στίχους τινάς, ἐπέδειξεν αὐτοὺς τῶν Βουαλό καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν του. — Καθὼς βλέπω, ἀπήντησεν ὁ εὐφυῆς ποιητής, ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότητα, διότι ἰδοὺ, ἠδελήσατε ἀπαξ νὰ κάμητε κακοὺς στίχους καὶ τὸ ἐπετύχατε καθ' ὁλοκληρίαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῖ

ΣΟΠΕΓΧΑΟΥΕΡ.

Πόσον σπουδαιότερα ἤθελεν εἶσθαι, ἡ ἱστορία, ἐὰν τὸ γένος ἡμῶν δὲν ἦτο τόσο ἐμπλεων ψεύδους καὶ φαυλότητος, ὅσον δυστυχῶς εἶνε.

* * *

Δικαίως ἐξελέγη ἡ καρδιά, τὸ primum mobile τοῦτο τοῦ ζωικοῦ βίου, ὡς σύμβολον ἢ μᾶλλον ὡς συνώνυμον τῆς θελήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διάνοιαν, ἣτις εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν κεφαλὴν. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θέλησιν, οἶον εὐχὴ, πάθος, χαρὰ, ἄλγος, ἀγαθότης, κακία, ἀποδίδεται εἰς τὴν καρδίαν. Διὰ τοῦτο λέγομεν: ἔχει κακὴν καρδίαν — αὐτὸ ἦτο τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν του — ἡ καρδιά του σπαράσσεται — συνετρίβη ἡ καρδιά του — ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς — τίς δύναται νὰ δῦδῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου; — εἶνε ἀγαθὸς τὴν καρδίαν — σκληροκαρδῖος — δὲν ἔχει καρδίαν — ἔχει γενναίαν, ἀνανδρὸν καρδίαν κλπ. κλπ. Ἰδιὰ δὲ αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις ὀνομάζονται ὑποθέσεις τῆς καρδίας, affaires de coeur, διότι ἡ γεννητικὴ ὁρμὴ εἶνε ἡ ἐστία τῆς θελήσεως. Ὁ Βύρων ἐν τῶ „Δὸν Ζουὰν“ Κεφ. 11, στίχ. 34 σατυρίζει τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες ἀντὶ νὰ ἔχωσι τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν, φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἀπ' ἐναντίου ἡ κεφαλὴ χαρακτηρίζεται πᾶν ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν γνώσιν, ἐν-

τεῦθεν, ἄνθρωπος μὲ κεφάλι, νοήμων κεφαλή, κακὴ κεφαλὴ, χάνω τὴν κεφαλὴν μου κλπ. Καρδιά τε καὶ κεφαλὴ χαρακτηρίζουσι τὸν ὅλον ἄνθρωπον, πάντοτε ὅμως ἡ κεφαλὴ εἶνε τὸ δευτερεῖον, τὸ παραγόμενον, διότι δὲν εἶνε τὸ κέντρον, ἀλλὰ τὸ τελειότατον ὄργανον τοῦ σώματος. Ἐὰν ἀποθάνῃ ἡρως τις βαλσαμώνουσι τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἐγκεφάλόν του, τοῦναντίον δὲ διατηροῦσι τὰ κρανία ποιητῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων.

* * *

Ἡ αἰτία τῆς θλίψεως ὡς καὶ τῆς χαρᾶς ἡμῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἐγκτεται εἰς τὸ πραγματικὸν παρόν, ἀλλ' εἰς ἀφηρημένας ἰδέας· αὐταὶ καὶ μόναι καθίστανται ἡμῖν πολλὰκις ἀνυπόφοροι, καὶ παρέχουσιν ἡμῖν βασάνους ἀπέναντι τῶν ὁποίων μηδαμινὰ εἶνε τὰ σωματικὰ καὶ ζωώδη ἡμῶν παθητήματα, ἀφ' οὗ πολλάκις μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν οὐδόλως αἰσθανόμεθα τὸ ἐξ αὐτῶν ἄλγος, μάλιστα δὲ καὶ ὁσάκις πάσχομεν σφοδρὰν πνευματικὴν ὀδύνην προκαλοῦμεν φυσικὰς ἀλγηθόνας, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀποτρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπ' ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἀλγοῦντες πνευματικῶς τίλλομεν τὴν κόμην, πλήττομεν τὸ στήθος, σπαράσσομεν τὸ πρόσωπον, κυλιόμεθα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ταῦτα πάντα οὐ-